

1861 febr 14

K. 513/514

Kedves Barátom!

Hogy én apprehenzióval? Hogy én jegyzéseim sokon vessem volna? Távol legyen! S csodálom hogy ellenjegyzéseimből az is olvastad ki. Felfogásunk, keresetői eljárásodról különböző, ez az egyik. De istenért! ebből ne, hirtelenség ne legyen!

Levelemben egy paffast már igazán zokon veszem. Félsz, mondasz, hogy viszonyunk a lapnál e miatti változik! S magad is, mondasz, azon gondolatra jössz, hogy neherelésem alapja, vagy előképzője csak ugyan a Csák-féle bírálat... Minde két fötérvéred egyiránt bánt és méltatlanul engem. Én - minde addig míg te akarod, lapodnak ha nem legbecesebb és legröghalhatóbb dolgozóitársja maradok - s gondolatodai fogok hogy de más se te azon gondolatára ne jökhess mintka sértve érezneim magam. És hogy éppen bírálatod sértene? Nyíltan s komolyan nyilatkozom, hogy én azt igazságosnak tartom, tanulom belőle sokat, s érdeke mellet sok tekintetben közművel tartozom. -

Te

De tartanak bár bírálatokat igaztalannak, ki-
vívólnak, vagy éppen becsúsznak — miután
bevételek számközlés kétégy nem lehet, —
vagyis ismeret és föltétel, hogy ezeket ne,
hastelmi tudás.

Itkon is csodálkozom kell, hogy
nyr kéndetbe tesed ha kíváncsi ellenjegy
vesem kölkés? Kisz! megirtam, hogy ha
nem akard adni, sem vesem vs neves!
Jegy hat velök a mint akard, s vöd pni,
vde nösi cxi kéns...

(Kérdéseire (még régi) nem feleltél: ír-
jak-e Kabas M. ról? Most semmi olyas
kény ^{min} kéremel miót írnom kellene, lehesne-
kény valamis.)

Ölletk s kélek, legy jobb vél
mennyugt, rólam, a ki vagtok s maradtok

hived
Rkár

Lebr. 14.